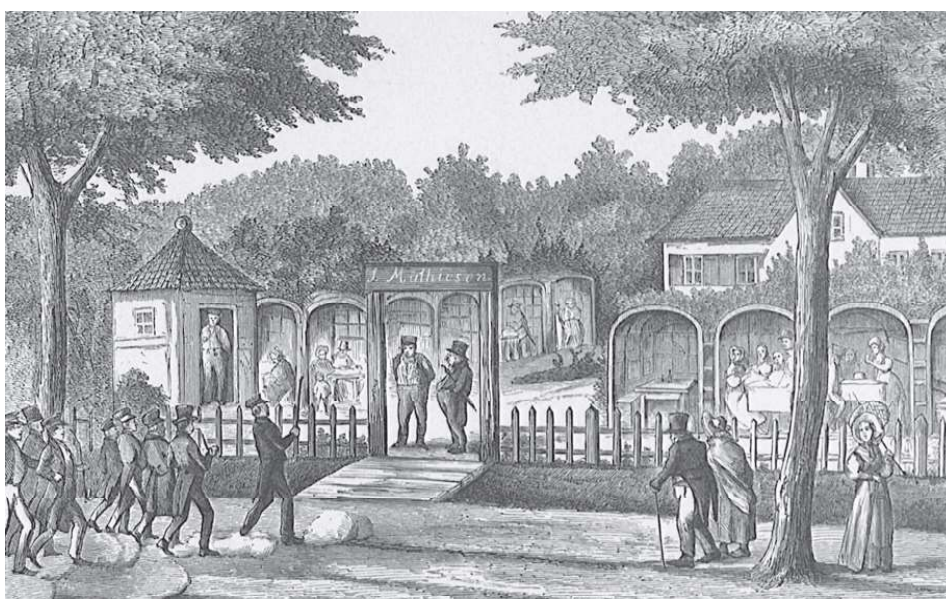

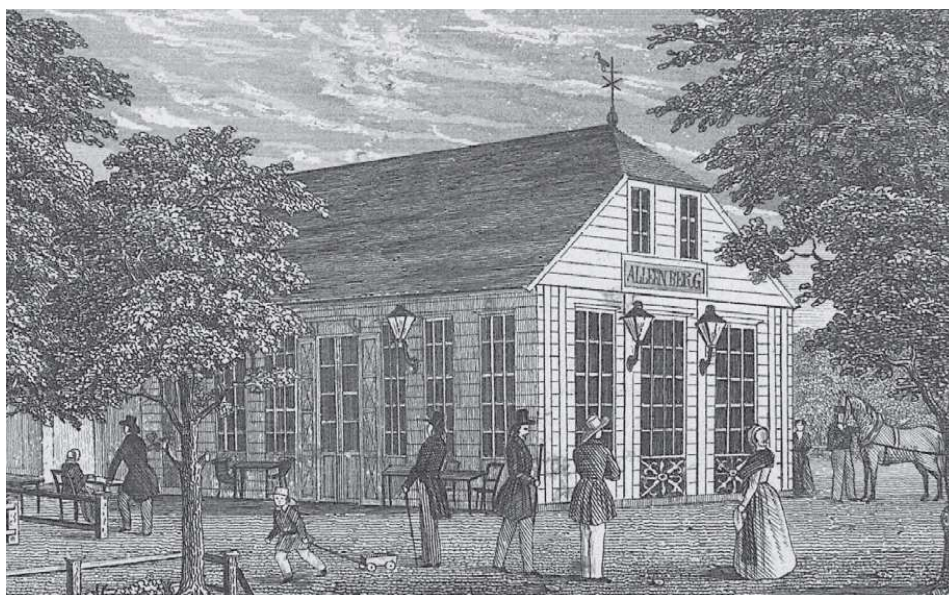
*“Således lå jeg i min teaterloge,
bortkastet, som en badendes klæder”*

Berlin har tre teatre. Hvad der i operaen præsteres for opera og ballet, skal være storartet; hvad der i skuespilhuset præsteres, skal være belærende, dannende, ikke blot til lyst. Jeg ved det ikke. Derimod ved jeg, at der i Berlin er et teater, som hedder Königsstädtische Theater.

Dette teater besøger de officielle rejsende

Den korpulente, slagfærdige og afholdte Lars Mathiesens (1769-1852) traktørsted Håbet, Allégade 7 (dengang Allégade 13), Frederiksberg, som han drev i årene 1804-1852; det var borgerskabet og studenter, der besøgte stedet, herunder Søren Kierkegaard.

Konditoren, chokoladefabrikanten Christian Kehlet (1783-1846) drev fra begyndelsen af 1840'erne et elegant kaffehus i Erichsens Palæ ved Kongens Nytorv, samt det populære og elegant indrettede Alléenbergt – her stedets pavillon – der lå på Frederiksberg Allé.

sjældnere, skønt dog lidt oftere end, hvad der også har sin betydning, de gemytlige forlystelsessteder, der ligger mere afsides, og hvor en dansker kan få lejlighed til at opfriske mindet om værtshusholderen Lars Mathiesen på Allégade og konditor Kehlet på Frederiksberg Allé.

Da jeg kom til Stralsund og læste i avisen, at lystspillet “Der Talisman” skulle opføres på det teater, blev jeg straks vel til mode. Erindringerne om det vågnede i min sjæl, og den

første gang jeg var der, var det, som fremkaldte dette første indtryk kun en erindring i min sjæl, der viste langt tilbage i tiden. Der er vel intet ungt menneske med nogen fantasi, uden at han engang har følt sig fængslet af teatrets trylleri og ønsket selv at være revet med ind i dets kunstige virkelighed, for – som en dobbeltgænger – at se og høre sig selv, at adsplitte sig selv i sin vidtfavnende forskellighed fra sig selv, og dog således, at enhver forskellighed igen er en selv.

Det er naturligvis i en meget ung alder, at en sådan lyst ytrer sig. Kun fantasien er vågnet til sin drøm om personligheden, alt andet sover endnu trygt. I en sådan fantasiens selvanskuelse er individet ikke en virkelig skikkelse, men en skygge eller rettere, den virkelige skikkelse er usynligt til stede og nøjes derfor ikke med at kaste en skygge, men individet har en mangfoldighed af skygger, der alle ligner ham, og som momentvis er ligeberettigede til at være ham selv.

Personligheden er endnu ikke opdaget, dens energi bebuder sig kun i mulighedens lidenskab; for det går i det åndelige liv, som det går med mange planter: hjerteskuddet, midterspiren, kommer sidst. Dog denne